Írta: Új Szó
2005. augusztus 20. szombat - Módosítás: 2005. augusztus 20. szombat

Komáromban rendezték meg a színész- és rendezõképzõ vándortábor tizedik évfolyamát
Ha évben mérjük, akkor az idei színjátszó tanfolyam kereken a tizedik, ha „darabban" számoljuk, akkor a tizenkettedik. Komáromban rendezték meg a színész- és rendezõképzõ vándortábor tizedik évfolyamát Ha évben mérjük, akkor az idei színjátszó tanfolyam kereken a tizedik, ha „darabban" számoljuk, akkor a tizenkettedik. Volt ugyanis két olyan év, amikor külön tábor fogadta a nyugat-, s külön a kelet-szlovákiai érdeklõdõket. Szabó Csilla – aki pár társával annak idején megfogalmazta és „tábori formába" öntötte az amatõr színtársulatok szakmai ismeretek megszerzésére vonatkozó igényét – elmondta, végül is úgy döntöttek, legyen inkább egyetlen, de hosszabb tanfolyam. „agy több idõ jut részleteiben is kidolgozni egy-egy produkciót". A vándortábort idén Komáromban rendezték meg, s a foglalkozásokat – Varga Anna igazgatónõ jóvoltából – a mûvelõdési központ épületében tartották. A táborfelelõs szerepe ez alkalommal Csengel Mónikára hárult. „A táborban három csoportban harmincnégyen dolgoznak – mondta. – Sok diákszínjátszó és társulatvezetõ már a Jókai Napokon jelentkezett, de érkeztek olyan fiatalok is, akik éppen az Új Szóban olvasták a felhívást. Ezeknek a táboroknak talán a legnagyobb erénye, hogy vannak résztvevõk, akik hetedszer-nyolcadszor vannak itt, s odahaza már saját csapatokkal dolgoznak. Arra mindenesetre ügyeltünk, hogy a munkacsoportok tagjai ne legyenek egymás ismerõsei, barátai, szerelmei. Hogy munka közben ne a már meglévõ személyes kapcsolatok befolyásolják õket." Amikor a hangulatról kérdeztem, Csengel Mónika csak mosolygott. „Szinte állandóan együtt vagyunk, és az ipari szakközépiskola kollégiumában nincsenek is esték, csak remek hangulatú, hosszú, csapatban átbeszélt tábori éjszakák. Ezért úgy néz ki, ha tartani akarjuk a tempót, be kell vezetnünk a hangos reggeli ébresztõt!" A tábor napi programjáról Solténszky Tibor dramaturg és rendezõ (Magyar Színjátékos Szövetség) beszélt, aki a kezdetek óta foglalkozik honi amatõr színjátszóinkkal. A kivételesen rokonszenves, visszafogott habitusú szakember ezúttal nem éppen a leghálásabb tábori feladatot választotta: „Reggel kilenckor van egy kötelezõ színházi torna, amit én vezetek. Ez elsõsorban a jógából és a pantomimbõl kölcsönvett mozgáselemekkel igyekszik életre kelteni a színjátszók testét, és segíteni õket abban, hogy a nap során jobban tudjanak koncentrálni. Mert rengeteg munkájuk van". A mintegy háromnegyed órás bemelegítést minden délelõtt két foglalkozás követte. Külön csoportban dolgoztak a gyakorlottabb táborlakók és a kezdõk. Mindkét csoportnak volt külön beszédtechnika-órája. Fort Krisztina beszédtanár izgalmas munkamódszerének köszönhetõen – amely, arra a felismerésre épül, hogy a szavak hangzó képek – a résztvevõk igencsak szórakoztató formában gyakorolhatták a színpadi beszéd technikáját. Fort Kriszta szintén évente visszajár a táborba, csakúgy, mint Solténszky Tibor mellett a szakmai csoportok másik két – drámatanár és rendezõ – vezetõje, Sereglei András és Perényi Balázs. Az összeszokott magyarországi oktatógárdához az idén Gyevi-Bíró Eszter ismert mozgástanár és drámapedagógus, koreográfus csatlakozott. A színpadon megtartott délelõtti mozgástréningek a testtudatot, a testi kifejezés erõsítését célozták meg, hogy a résztvevõk megismerkedjenek belsõ világuk mozgás általi kifejezésének lehetõségeivel. Délután a társaság három különbözõ próbacsoporttá alakult, s elkezdõdött a szereptanulás, hogy a tábor utolsó napjára létrehozzanak egy-egy rövid produkciót. „Azt nem merném mondani, hogy kész elõadások születnek, erre kevés az idõ, de mindenképpen lesz három nyílt próba, ami a többieknek megmutatható. Mert természetesen azért azzal az igénnyel dolgozunk, hogy a munkánk végeredménye élvezhetõ legyen – mondta Solténszky Tibor. – Én egy kortárs költõnõ, Erdõs Virág elsõ drámai kísérletét hoztam el. Nagyon megszerettem, s úgy gondoltam, hogy ez az írás egy, a fiatalok életérzését ügyesen megragadó írásmû, tehát érdemes vele elbabrálgatni. A darab címe A merénylet, fõszereplõje pedig egy fiatal nõ, egy

anya, akinek valamennyi kapcsolata eléggé kudarcos. Õ játszik el a gondolattal, hogy mint az Intifáda egyik »titkos bajnoka« öngyilkos merényletet követ el. Mintha felrobbantaná Budapesten a hetes buszt. S a merényletben rajta kívül furcsa mód a vele kapcsolatban álló összes személy életét veszíti. De hát ez ugye csak egy »mintha«. Viszont az egész dráma úgy van megírva, hogy az olvasója vagy nézõje halálra röhögi magát." A három csoport a mûvelõdési ház más-más helyiségében próbál. Soltényszky Tiborék a tükrös balett-termet választották („a tükrök adta lehetõséget is szeretnénk kihasználni, hogy a színrevitel még érdekesebb és bizarrabb legyen"), Sereglei András pedig az úgynevezett „sárga teremben" dolgozott a csoportjával. „A miénk egy improvizációkra épülõ elõadás lesz – mondta. – Azzal kezdtük, hogy mindenkit felkértem, névtelenül írjon cetliket arról, hogy mi az, amirõl szerinte érdemes és fontos színházat csinálni. Bárki annyi cetlit írhatott, amennyit csak gondolt. Jókora kupac gyûlt össze. Valamenynyit beledobtuk egy kalapba, és mindenki kihúzott egyet. A résztvevõk a kihúzott témából készítenek majd egy jelenetet. Az elsõ másfél-két napban könnyû, gyors, vicces, szövegelõs, csattanós helyzetekre épülõ improvizációkat gyakoroltunk. Ez a munka arra volt hivatott felhívni a figyelmet, hogy az improvizációban nem szükséges mindent szöveggel megoldani, maga a játék is nagyon sokat segíthet. A mai napon is ezt folytatjuk, és könnyen lehet, hogy nem összefüggõ történet készül, hanem egy bizonyos téma köré szervezett jelenetsor. Ez a téma lehet például a férfi–nõ viszony vagy a megaláztatás-megalázottság; legalábbis eddig ilyen cetlik kerültek elõ. Ami igazából ennek a munkának a haszna, hogy az ember újra végiggondolja, mirõl érdemes játékot készíteni, illetve hogy nem kell feltétlenül egyetlen történetsort megjeleníteni ahhoz, hogy színházi elõadás szülessen. Tizenketten dolgozunk, ebbõl három a fiú, a többi lány, ez az arány a másik két csoportban is hasonló." Sereglei András még azt is hozzáfûzte, hogy az elmúlt években megszokta már: az itteni diákszínjátszók munkamorálja és szakmai felkészültsége nagyon magas. Ezért is könnyû és jó velük dolgozni. A harmadik csoportnak jutott a mûvház nagyszínpada. A Perényi Balázs vezette társaság Carlo Goldoni Nyári kalandozások címû komédiáját választotta. „Ez egy igen terjedelmes mû. Mi az utolsó részt játsszuk majd, erõsen meghúzva. Noha komédiáról van szó, a darab eléggé súlyos és mély, tele nagy tétre menõ játszmákkal. Mi megpróbáljuk ezt a kettõsséget láttatni, vagyis hogy egyrészt maradjon meg az emberi mélysége, igazsága, másrészt viszont legyen szórakoztató, lendületes. Ily módon a színpadi hitelességet a mély részeknél, a színészi eszközkészlet használatát pedig a komédiás-játékos részleteknél lehet tanítani. Nem törekszünk a commedia dell'arte hagyományos eszközkészletének alkalmazására, ilyen értelemben a feldolgozás nem lesz konzervatív, de a magunk módján igyekszünk megtartani a mû szellemiségét. Sok mozgás- és helyzetgyakorlatot, illetve szerepjátékot csinálunk, melyek valamilyen módon rávezetnek magára a darabra, megmozgatva a játszók fantáziáját." CSEPÉCZ SZILVIA